

Празник српских новомученика Светих ђакона Авакума и игумана Пајсија

Храм у насељу Алтина посвећен је духовницима и устаницима погубљеним пре 210 година у Београду. Храмовна слава торжествено је прослављена светом Литургијом коју је служио Епископ топлички Петар уз саслужење Епископа моравичког Тихона, свештенства и верног народа Божијег.

Српска Православна Црква слави Свете преподобномученике ђакона Авакума и игумана Пајсија, духовнике из Манастира Трнава код Чачка, које су турски окупатори због учешћа у устанку сурово мучили и убили у Београду на данашњи дан 1814. године.

Говорећи о истинској Христовој љубави, која није само емоција него је пре свега жртва према ближњима, Владика Петар је у беседи говорио и о празнику, истакавши да су мученици које данас прослављамо, следејући Христа положили свој живот за веру Његову. “Свети мученик ђакон Авакум је

залог нашег спасења. Он је наше крви, наш предак, охристивљени православни Србин којем се ми данас радујемо и поносимо. Живој радости и благодати учествујемо дошавши на свету Литургију, али то је и обавеза за нас да се запитамо. Не знамо какве ће нас прилике довести, да ли смо спремни, јер свакодневно на малим стварима падамо, свако од нас. Нисмо апсолутно своје срце предали Богу, грешимо, али у том кључном моменту да ли бисмо до краја били Христови, треба барем да се запитамо” истиче Владика Петар и додаје да мучеништво не треба искати, то је Божији дар и Бог да онеме које достајан тога.

“Господ нека нас сачува, нека нас штити. Молимо се сваки дан да Господ отклони искушења. Ако смо они који се називају наследницима и ако се позивамо на свете људи из нашега светог рода, хајде да учинимо онда барем једну малу жртву, да долазимо редовно на свете литургије где нам се даје спасење!” рекао је владика Петар у беседи.

Епископ је у славској беседи рекао да је љубав најзлоупотребљаванија реч у историји и најчешће се меша са користољубљем: Ја тебе волим зато што ми требаш, зато што желим да те искористим, а кад ми не требаш више те не волим. “То није љубав. Та себичност човека тера: на грех, да буде уплашен, себичан, горд, прорачунат, да другога доживи као непријатеља, да се без скрупуле бори да би сачувао ту своју палу природу да би опстао, да би што више зграбио за себе, да би обезбедио себи што лагоднији живот и да би што више сачувао. Међутим, то је варка ђавола и пале природе где нас тај импулс држи затворене у чаури смрти. Ми се бранимо, уместо да заиста почнемо да живимо, да постанемо суштински живи, а то је једино ако волимо. Јер живот значи љубав јер је онај који је носилац самога живота, Он је љубав. Дакле, ултимативни начин постојања је љубав. Не као што наш народ понекад каже: Верујем у вишу силу. Каква виша сила? Верујем у конкретног, личног Бога. Бога који има име, у Свету Тројицу. Дакле, нема постојања ван љубави. Да нема Бога који је одувек Љубав, не би постојало ничега”, истакао је Епископ Петар.

